

lem (S. A. Hansen: Nei, det er rigtigt.) Det er nu for Næften ogsaa mindre betydende. Men nu kommer jeg til, hvorfor jeg tror, at Landsthinget kan tage Loven, som den kommer fra os, med Gre — at vi kunne give den fra os med Gre, vil jeg ikke benegte, fordi der er sluttet en Alliance mellem Thingets ftefte Medlemmer desangaaende, og jeg i den Henseende underordner mig. Men saa meget er vist, at der er noget næsten Komiss i, at der her er Tale om, at vi skulde paa-vinge Landsthinget Noget, som Situationen er nu, og det er mig en Fornøielse i den Henseende at kunne slutte mig til en af Hovedmændene i Alliancen, nemlig det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), som har gjort opmærksom paa det Samme. Det er kummerligt, at vi have maattet gaa ind paa en saadan Alliance, det er min Overbevisning om Folkethingets Stilling. Imidlertid maa de, mine Herrer, ikke opfatte det, som om jeg mener, at det er for dyrt kjøbt, dersom vi kunne komme til Fred og rodder vor Forfatning uskad. Det er Sagen, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) sagde, at her er en Alliance inellem de Forsatningsstro; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at jeg ogsaa er forsatningsstro, uagtet jeg ikke er Medlem af Alliancen, og det er navnlig for at kunne komme til at udtale dette, at jeg har begjæret Ordet; thi det er Noget, som jeg dog ikke vilde lade være tvivlsomt, at jeg, der har været med at give Grundloven og saa godt som Nogen veed, hvad der ligger i dens forskjellige Bestemmelser, aldrig i den Tid, den oprindelige Forfatning gjaldt, har hørt Nogen af de Mænd, der dengang havde Indflydelse, være af den Mening, at man skulde kunne lovlig og ustraffet bortestamotere Bevillingsretten gennem provisoriske Finantslove. Det har jeg aldrig hørt Tale om i de 25—26 Aar, jeg har været Medlem af denne Forsamling, og aldrig var der Tale om det, dengang Grundloven blev given. At der kan indtræffe saadanne Tilfælde, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds omtalte, er en helt anden Sag, og det kan man slet ikke føre ind under det Profesforbegreb af provisoriske Finantslove, som vi saa godt kjende fra Afhandling og ogsaa fra visse enkelte Medlemmer her af Thinget. Jeg haaber altsaa, at Landsthinget kan gaa ind paa at tage det, som det nu kommer herfra. Jeg har den Tillid til dets Fædrelandsfjærlighed, at det vil gjøre det Samme, som dette Thing har gjort, fornegte sig selv for at kunne komme til en lykkelig Udgang af denne Stilling. Da der nu ikke er Andet tilbage end dette ene Spørgsmaal om Lønningssagen, saa er der ogsaa vorget et Haab op i mig om en lykkelig Udgang ved Medvirkning af Mænd i Landsthinget, som ikke ere uden Indflydelse. Jeg erindrer en Udtalelse af et æret Medlem af Landsthinget, jeg husker ikke udenad Betegnelsen for dette Medlem, men

jeg ønsker dog at mærke det og beder Dem derfor tillade mig at finde det; det er det 3die Medlem for 1ste Kreds (Bloug). Han sagde, at han for sit Vedkommende ikke kunde sige Andet end, at man meget gjerne, naar det var vist, at det var en ren midlertidig Foranstaltning, for et enkelt Aars Skyld kunde standse paa et vist vilkaarligt Punkt med Lønningstillægene. Jeg vil bede det nævnte ærede Medlem om, dersom han nogenfinde skulde høre Nygte om, at det var udtalt her i Thinget, da at læse ikke min, men sin egen Tale igjennem, og han vil da se, at han dengang har sagt dette. Det ærede Medlem er af de bevægelige Politikere — det kan jeg huske fra den Tid, han var her i Thinget — og det kan altsaa godt være, at han kan vende tilbage til den Fredstanke, han havde dengang, og maaflø ogsaa kan bevæge sine Kolleger i Landsthinget til i dette Tilfælde at gjøre en Afvigelse for dette ene Aars Skyld som en midlertidig Foranstaltning og standse der, hvor Folkethinget er standset med Lønningstillæget. Men endnu vil jeg tilføie, at, da det lader til, at der er saa god Forstaaelse mellem Regjeringen og Landsthinget, kan jeg ikke tænke mig Andet end, at, naar Landsthinget kan sikkre dette Ministerium i dets Stilling for en saadan Bagatel som denne Indrømmelse, det da vil gjøre det; og jeg vil spørge, om det ikke vilde bevise, at Thingets Venkskab med Ministeriet var meget lidt værd, hvis det ikke gif ind derpaa. Det er ogsaa en Tanke, som foretkommer mig, kan være god at overveie, naar Sagen kommer derhen. Landsthinget har efter min Overbevisning i denne Samling ved denne Finantslov vundet en saadan Seir over Folkethinget, at det ikke — saa synes det mig — burde være saa uædelmodigt at forlange den lille bitte Rest, som endnu staar tilbage. De maa ikke tro, at det er en Dabel over Folkethinget, der indeholdes heri, thi der er Ordsprog, som siger: Den Klogeste giver efter; men jeg antager isvrigt, at Landsthinget ønsker at være ligesaa klogt som Folkethinget, og paa den Maade kan der maaflø komme en fredelig Udgang af denne tilsyneladende stærke Storm, der ligesom pr. Telegraf er anmeldt at skulle komme — for den er ikke kommen endnu. Altsaa, mine Herrer, jeg har været nødt til at sige dette, for at en Mand, der ikke er betagen af Alliancen, kunde komme til at vise, hvorledes Sagen stiller sig for ham. Jeg vil isvrigt, inden jeg slutter, gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Frederiksberg Amt 3die Valgkreds (Dinesen). Det ærede Medlem bebreidede Ministeriet, at det ønskede at indtage en magtende Stilling mellem de to Thing. (Stemmer: Nei!). Ja, saadan forstod jeg det ærede Medlem, og jeg skal tillade mig at sige et Par Ord derom. Det ærede Medlem talte en hel Del om nogle periodiske Anfald, som Regjeringen havde sagt, han fik til at gaa mod Regjeringen. Han pleiede ellers altid at være Regjeringen venlig, men der va-